

τύλης εἶσι κακαλυμμένοι ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, οἱ δὲ κρίκοι κατεσκευασμένοι ἐκ στερεοῦ σφυρηλάτου χρυσοῦ.

» Ἐβεδαιώθην ὅτι ἐντὸς τοῦ περιβόλου διαιτῶνται πολλαὶ χιλιάδες μοναχῶν καὶ ἱερέων, ἐπὶ δὲ χίλια ὡς ἑγγιστα μοναχαὶ ἔχουσαι ἐκεῖ ἐκκλησαν ἰδιαιτέραν.

» Ὁ βασιλεὺς μετὰ τῶν μεγιστάνων, ἐρχόμενος καθεκάστην πρωτὴν εἰς τὸ ἱερόν ἐκεῖνόν μέρος, προσεύχεται π.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

—ο—

Τὰ ἐπόμενα ποιημάτια, ὧν ἡ σύνταξις ὁρεῖσθαι εἰς τὸν ἐπίσημον τῶν Ἀνθέων ποιητῆν (*), ἀποτελοῦσι μέρος ποιήματος ἐπιγραφομένου « Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας μου. » Δημοσιεύονται δὲ οὐχὶ κατὰ σειράν ἀλλ' ἀτάκτως ὅπως περὶ ἡλθον κατὰ τύχην εἰς χεῖρας ἡμῶν.

Η ΕΛΛΗΝΙΣ.

—ο—

Τῆς καλλονῆς τὰ ἀντίτυπα
Ποῦ εἰς μνήμην τῶν αἰώνων
Ὁ Πραξιτέλης ἔγλυψε
Σ τῆς δόξης μας τὸν χρόνον
Ἐάν ὅλα ὅσα διεσώθησαν
Δὲν ἔχωμεν ἡμεῖς,
Τοῦ ὡραίου μᾶς μένει πάντοτε
Ζῶν τύπος ἡ Ἑλληνίς.

—ο—

Λάμπει καὶ τώρα ὡς ἔλαμπεν
Ὁ ἥλιος τῆς Ἑλλάδος,
Ἡ ποικιλία καὶ ὡς πρότερον
Χλοάζει τῆς πεδιάδος,
Ἀνάπτει φλέγει ὡς ἄλλοτε
Ἐλευθερία, Πατρίς,
Μὲ τὰ ἴδια προτερήματα
Προδραίνει ἡ Ἑλληνίς.

—ο—

Ἀνέκφραστον ἡδύτητα
Ἔχουν τὰ θέλγητρά της
Δεῖγμα εἶναι τῆς σεμνότητος
Τὸ κάθε κίνημά της,
Τὸ σπινθηρίζον βλέμμα της
Τοῦ παραδείσου ἀκτῆς,
Ἄνθος οὐράνιον τὸ ὅλον της,
Τοιαύτη ἡ Ἑλληνίς.

—ο—

Ὅλη εὐωδιάζει χάριτας,
Ἀγάπην εὐωδιάζει,
Τὸ σῶμά της τὸ αἰθέριον
Ὅποιος ἰδεῖ θαυμάζει,
ἢ ἢ ἢνε αὐτὴ τὸ γέννημα
Ἐπιθυμίας θερμῆς;
Τῆς ταντασίας ἐπίνοια;
Δὲν εἶναι, ἀλλὰ Ἑλληνίς.

—ο—

Ὅταν διαχέῃ τὸν ἔρωτα
Μὲ τὸ μεδίδμα, ποῖα
Νὰ φυλαχθῇ ποῖα δύναται
Ἀπ' ἐμπρησμόν καρδία,
Ἄν τρέχουν καὶ τῆς λύπης τῆς
Οἱ μαργαρίται, οὐδεὶς
Ἀρνεῖται, ὅτι συνώνυμον
Εἶναι ἔλεος καὶ Ἑλληνίς.

—ο—

Καὶ ποῖος ἀοιδός, ποῖος ἄνθρωπος
Εἶναι ἄρκετὸς νὰ φθάσῃ
Τὴν ἠθικὴν ὡραιότητα
ἢ ἢ ἢνε νὰ ἐγκωμιάσῃ;
Παρηγορία σ' τὴν θλίψιν μας
Ἐλπίς σ' τοὺς ἀτυχεῖς,
Βιήτη γλυκεῖα, καὶ ἀσύγκριτος
Σύζυγος, ἡ Ἑλληνίς.

—ο—

Δὲν ἔχει χρεῖαν τὸ ἔθνος μας
Ναοὺς τώρα νὰ κτίσῃ
Καὶ μὲ λατρείαν ἀδιάκοπον
Νὰ τὴν θεοποιήσῃ.
Ναὺς εἶναι ἡ καρδία μας
Τὴν ἔχει ἐκεῖ ὁ καθεὶς,
Δεσπόζει καὶ λατρεύεται
Ἐκείνη, ἡ Ἑλληνίς.

—ο—

ὦ Ἑλληνίς μου, ὦ Ἀγγελε
Κρυμμένη, σὺ γλυκαίνεις
Ὅσους καὶ ἂν ὑποφέραμεν
Διωγμοὺς τῆς εἰμαρμένης!
Ὁ οὐρανὸς εὐρίσκεται
Ὅπου καὶ ἂν εὐρεθῇς,
Χερουβικὴν τερπνότητα
Ὅπου εἶσαι σὺ, Ἑλληνίς.

—ο—

Τοῦ ὑψίστου σὺ ἀριστουργημα
Ποῦ σ' τὸν ἐνθουσιασμόν του,
Μὲ σὲ σ' τὸν κόσμον ἔστειλε
Τὸ κάλλος τὸ ἰδικόν του.
Τὸ δῶρον τὸ ἐντελέστερον
Τῆς δημιουργίας αὐτῆς.
Ἐκείνου ὑπάρχει ὑπαρξίς
Θέλει εἶσαι σὺ, Ἑλληνίς.

—ε—

(*) Ὁρα φυλλάδ. Πανθώρας 86.